

# Pro vodu chodili několik kilometrů. Už nemusí

Humanitární projekt Kapka vody, do kterého se zapojila Diecézní charita České Budějovice, pomáhá Afričanům vybudovat nové studny

RADEK GÁLIS

**Jižní Čechy** – Jenom otočíte kohoutkem a hned teče vám pitná voda. Samozřejmost, která však pro stamiliony Afričanů samozřejmostí není.

„Viděl jsem průvody lidí, kteří chodí pro pitnou vodu pěšky třeba i několik kilometrů,“ říká čtyřiatřicetiletý publicista Pavel Hájek z Pelhřimova, který letos v létě navštívil Kongo.

Do provincie Kilwa – Kasenga se vydal, aby zdokumentoval zdejší stav studní s pitnou vodou, o které se stará rakouská charita.

Výsledkem osmidenní expedice bude několik dokumentárních filmů i fotografická výstava, která se v příštím roce objeví také v Českých Budějovicích. A proč zrovna zde?

„Letos jsme se totiž zapojili do humanitárního projektu Vodní kapky,“ vysvětluje ředitelka Diecézní charity České Budějovice Michaela Čermáková.

„Společnost Energie AG Bohemia se od března závaz-

la přispívat haléřem ze svého zisku za každý prodaný kubík vody na tento projekt. Koncem roku jsme od nich obdrželi skoro tři sta tisíc korun.“ Peníze z projektu, který zaštitila náměstkyně jihočeského hejtmána Ivana Stráská, ještě do Vánoc dojdou do Afriky. „Za tyhle peníze tam mohou opravit tři studny až pro patnáct tisíc lidí, pořídít tři nová čerpadla nebo vybudovat novou studnu,“ prozrazuje zástupce společnosti Energie AG Bohemia Radek Bílý.

„Projekt Vodní kapky bude pokračovat i v příštím roce,“ doplňuje Radek Bílý s tím, že čím více budou lidé využívat vodu, tím více půjde na pomoc Afričanům.

## Svátek vody

A přitom je to paradox. „Tady u nás spotřebuje člověk až sto litrů pitné vody denně,“ říká Radek Bílý.

O tom se ale Afričanům jenom zdá.

„Lidé v Kongu, které jsem v červnu navštívil, mají denní spotřebu třicet až padesát lit-



**ZÁZRAK.** Funkční studna s pitnou vodou je pro mnoho Afričanů doslova zázrakem. Foto: Pavel Hájek

rů vody na rodinu,“ říká Pavel Hájek. „Rodiny z vesnice Katanga, kde jsme byli, mají přitom kolem osmi dětí, ale třeba i deset.“

Každé ráno se domorodci v pestrých šatech vydávají na několik kilometrů dlouhou cestu do sousední vesnice ke studni.

„Přijel jsem do provincie s pracovním týmem, který opravuje již vybudované studny. Do vesnice jsme jeli celý den, nejsou tu totiž dobré cesty. Navštívili jsme celkem pět lokalit se studnami. Hlavně po monzunových deštích jsou zaneseny bahnem, takže se musí vyčistit a opravit. Zjišťovali jsme, kolik lidí takové studny používá a jak se o ně místní lidé starají.“

V Katanze, kam přijeli, nefungovala studna s pitnou vodou už více než dva roky. Vyčistili ji, opravili rozbité čerpadlo a znovu se mohlo začít točit.

„Na slavnostní znovuspuštění vody přišlo asi čtyři sta lidí. Nedovedete si představit

ten jásot, když opět voda začala téct,“ vzpomíná Pavel Hájek. „Lidé přibíhali ze všech stran a radostně křičeli. Teprve zde jsem si uvědomil, jaká je pitná voda vzácnost. Je to zázrak, když třeba z kohoutku jenom kape nebo teče tenkým pramínkem.“

Vodu, která ze studny tekla, však neochutnal. „Příznám, že jsme zde z bezpečnostních důvodů pili balenou. Tu jejich ze studny jsme znali pouze převařenou, když jsme pili kávu nebo čaj,“ usmívá se.

## S barely na hlavách

Nejvíce narváno u studny bývalo po východu slunce. Po rozbřesku se k ní vydalo tak sto až sto padesát lidí najednou. Tvořila se velká fronta, která během dne slábla.

„Ženy a děti nosily na hlavách plně desetilitrové barely a s obdivuhodnou jistotou překonávaly příkrý kopec od studny,“ vzpomíná Pavel Hájek.

„Pitnou vodu používají jenom na pití a na vaření. Myjí se a perou v řece.“ Jaký to je rozdíl oproti České republice, kde se pitnou vodou splachuje dokonce i toaleta.

O každou vybudovanou studnu se stará asi pětičlenný studniční výbor.

„Je v něm například i místní katolický farář,“ pokračuje Pavel Hájek.

„Při mších, které trvají třeba i čtyři hodiny, pak lidí nabádá, aby místo vody z řeky

pili vodu ze studny. Dělá tak jakousi osvětu. Každé desáté dítě zde totiž umírá na cholera.“

Studniční výbor studnu kontroluje a vybírá od lidí peníze.

„Každý rodina zaplatí deset dolarů na rok a za výtěžek se pak platí normální údržba,“ prozrazuje Hájek.

Některé studny zde vybudovali díky charitním penězům již před patnácti lety.

„Většina z nich má ale životnost pouze pět nebo šest let. Nepřetržitě se používají, roli zde hraje jejich mechanické opotřebení, protože tisíce lidí jenom chodí a točí a točí. Zdejší lidé se k zařízení chovají po svém – teď je tady, tak ho využívám a nepiju vodu z řeky. Neptají se, co bude zítra a jestli studna vydrží i nadále.“

„Bez pomoci zvenčí ale zdejší lidé novou studnu nepostaví, ani nedokáží opravit čerpadla,“ dodává Hájek.

## Víc než dosud

Humanitární projekt Vodní kapky bude pokračovat i v příštím roce.

„Neboť projekt poběží již od ledna, vybere se zřejmě ještě víc peněz, než letos,“ myslí si Radek Bílý.

„Navíc připravujeme i putovní fotografickou výstavu asi padesáti snímků, která ukáže, jak se zdejšími lidmi žije,“ doplňuje Pavel Hájek s tím, že fotografie osloví lidi s otevřeným srdcem víc než napsané věty.



**NA HLAVĚ.** Plně barely vody nosí ženy a děti do příkrého kopce.

Foto: Pavel Hájek

## Vodní kapky pomáhají lidem v Kongu

Od roku 1987 začala v Demokratické republice Kongo, v oblasti diecéze Kilwa-Kasenga, kde žije půl milionu obyvatel, zajišťovat rakouská Charita pomoc při budování studní, zajištění čerpadel pro studny a odborném výškolení místního obyvatelstva. Od letoška je partnerem Diecézní charita České Budějovice. Dodnes zde nemá 54 % obyvatel přístup k pitné vodě a každé desáté dítě umírá následkem nemoci způsobené špinavou vodou. V posledních dvaceti letech se podařilo v oblasti vybudovat přes 230 studní a vybavit je čerpadly, které však po patnácti až dvaceti letech fungování vyžadují značné opravy nebo výměnu. V posledních třech letech se v oblasti znovu rozšířila cholera. Bližší informace k projektu na [www.vodnikapky.cz](http://www.vodnikapky.cz).